DOMSTOLENS DOM
AF 8. MARTS 1960

Regeringen for Forbundsrepublikken Tyskland mod Den Høje Myndighed for Det europæiske Kul- og Stålfællesskab

Sag 3/59

Processprog: Tysk

Angående:

Søgsmål om annullation af Den Høje Myndigheds beslutning af 1. december 1958, der meddeltes sagsøgeren den 5. december 1958 under reference nr. 35172.

Domskonklusion:

Sagsøgte frifindes.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

at sagsøgte frifindes.

Sammendrag

1. *Medlemsstaternes forpligtelser — misligholdelse af en forpligtelse — søgsmål efter EKSF-traktatens artikel 88, stk. 2 — ikke-tillæggelse af opsættende virkning*

2. *Medlemsstaternes forpligtelser — misligholdelse af en forpligtelse, der fremgår af en beslutning fra Den Høje Myndighed — konstateringspligt*

3. *Medlemsstaternes forpligtelser — misligholdelse af en forpligtelse — søgsmål efter EKSF-traktatens artiklerne 33 og 88 — genstanden for de i disse to artikler omhandlede søgsmål*

4. *Ulovlighedsindsigelse efter EKSF-traktatens artikel 36, stk. 3 — begrænsning af anvendelsesområdet til generelle beslutninger og henstillinger — individuelle beslutninger — klagefristens udløb*

5. *Medlemsstaternes forpligtelser — misligholdelse af en forpligtelse — den fastsatte frist for opfyldelse*

1. Søgsmål efter artikel 88, stk. 2 har ikke opsættende virkning.

2. Efterkommer en medlemsstat ikke en beslutning fra Den Høje Myndighed, der ikke er blevet annulleret, eller hvis fuldbyrdelse ikke er blevet udsat, udgør dette en misligholdelse af dens forpligtelse i henhold til artikel 86, stk. 1, hvilket Den Høje Myndighed i medfør af artikel 88, stk. 1 har pligt til at konstatere.

3. Annullationssøgsmålet i artikel 33 mod de af Den Høje Myndighed under udøvelsen af dens funktioner vedtagne beslutninger har til formål at fastslå retsstridigheden af en beslutning, som er vedtaget uden for artikel 88's anvendelsesområde; dette søgsmål adskiller sig følgelig principielt fra det i henhold til artikel 88 indbragte søgsmål, som kun har til formål at konstatere den pligtforsømmelse, der lægges medlemsstaterne til last.

4. I Domstolens dom i sag 9/56 er artikel 36, stk. 3 ikke blevet fortolket således, at en sagsøger kun kunne fremføre ulovlighedsindsigelsen mod beslutninger eller henstillinger, som han påstås at have tilsidesat når disse beslutninger eller henstillinger er af generel karakter, men også når de er individuelle og rettet til ham. Ifølge et grundlæggende retsprincip, som finder bekræftelse i artikel 33, sidste pkt., kan lovligheden af individuelle beslutninger ikke mere drages i tvivl efter klagefristens udløb.

5. Det fremgår ikke af ordlyden i artikel 88, at fristen til opfyldelse af en forpligtelse skulle være mindst lige så lang som klagefristen. Som det fremgår af stk. 3 i den nævnte artikel, synes dette dog heller ikke at være påkrævet af hensyn til medlemsstaternes interesse.